

VIROILET

SUPLEMENT IL·LOSTRAT D'EN PATUFET

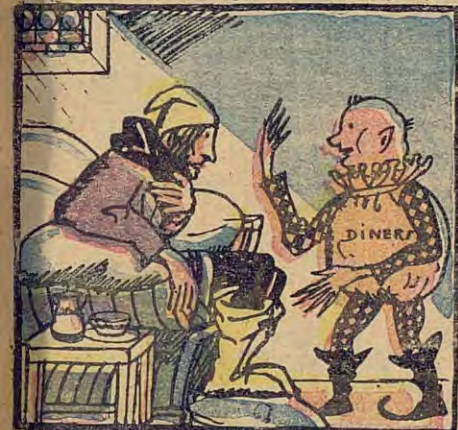
ELS TRES AMICS

Un home havia tingut la sort de fer-se tres bons amics: els seus diners—que tenia en abundàcia,—la seva muller—dona lleial i carinyosa—i les seves bones obres—que ell no regatejava mai.

Malgrat tot, seguí el camí que tots hem de fer. I un dia sentí que la mort s'apropava. Per tal d'acomiar-se dels tres millors i més estimats dels seus amics, va demanar que els anessin a cercar immediatament.

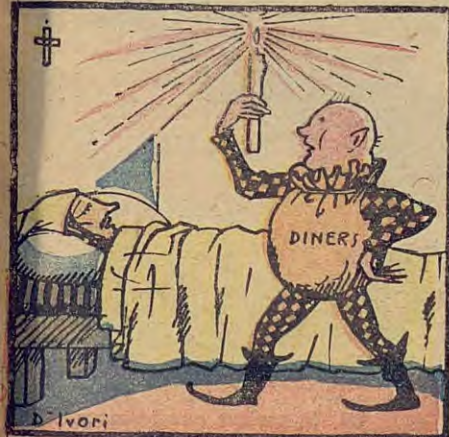
Al primer que és va presentar, li digué: —«Adéu! Jo em moro!»— L'amic va respondre: —«Adéu. et prometo que faré cremar un ciri pel repòs de la teva ànima.»

Hi va anar el segon i, en despedir-se del ben amat, li va dir, plorant abundantment: —«Jo et juro que t'acompanyaré fins el sepulcre i que resaré per tu.»

Arribà el tercer. Mes aquest li digué senzillament: —«No em diguis pas adéu, car jo no em separaré pas de tu; si vius, jo viuré; si et mors, no deixaré pas de seguir-te.»

I l'home va morir. I els tres amics compliren les promeses fetes. Els diners li varen donar un ciri.

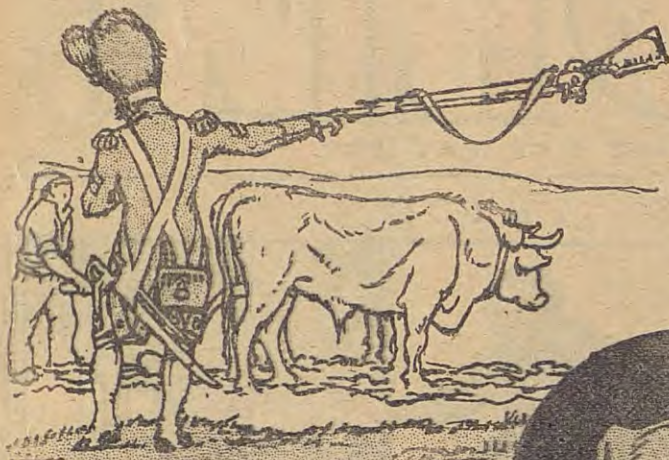
La seva muller l'acompanyà fins al sepulcre i sempre més el plorà sincerament i pregà per ell.

I les seves bones obres el varen seguir després de mort i li feren obrir les portes del Cel.

ALGUNS CASOS DE FORÇA

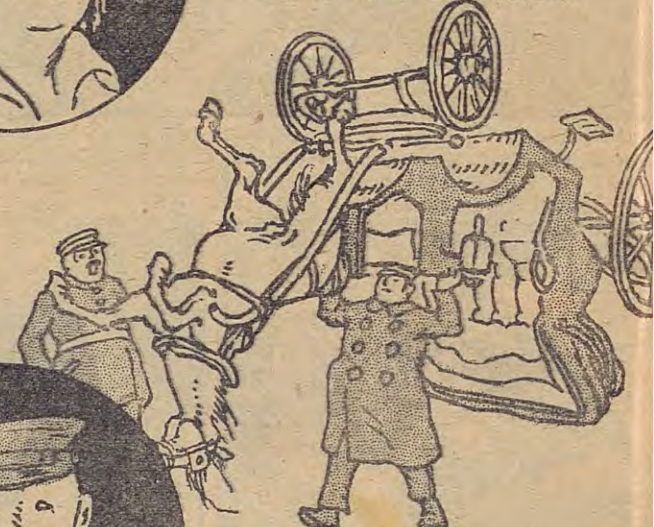
per Junceda

Una vegada, allà per l'any vuit del segle passat, un granader francès, volent donar idea de la seva força, va ficar l'índex al canó del seu fusell i signant un punt de l'horitzó, va preguntar a un pagès:
—Que és cap allà Vilafranca?
El pagès, que estava llaurant...

...aixecà la mà amb l'arada i els b...
i tot, i va dir:
—No, és cap a l'altra banda!

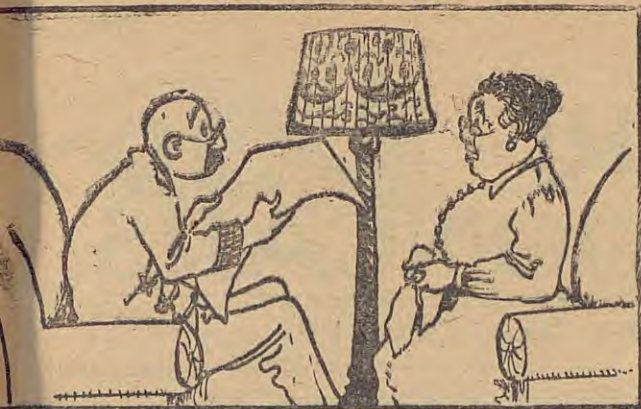
Una altra vegada, a causa d'una parada o cosa per l'estil, no deixaven passar cap cotxe per un lloc determinat. Un cotxer molt forçut, que no devia tenir ganes d'anar a voltar, va preguntar a l'urbà: «I a peu, que no podré...

...passar?» «A peu, sí». «Doncs ara vin i agafant el cotxe i el cavall com si fos una ploma, va creuar el passeig causant l'admiració de tothom.

Però aquestes gestes de hèrcul no componen res al costat del que fa un amic meu, i això que no està massa bé de bíceps. Figureu-vos que detura un tren exprés amb una sola mà!

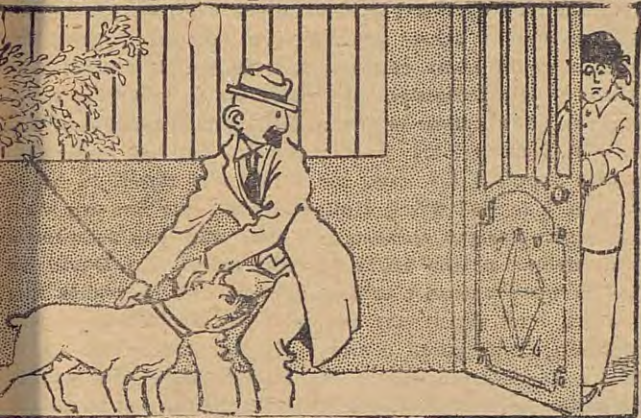
Bé, és veritat que és maquinista

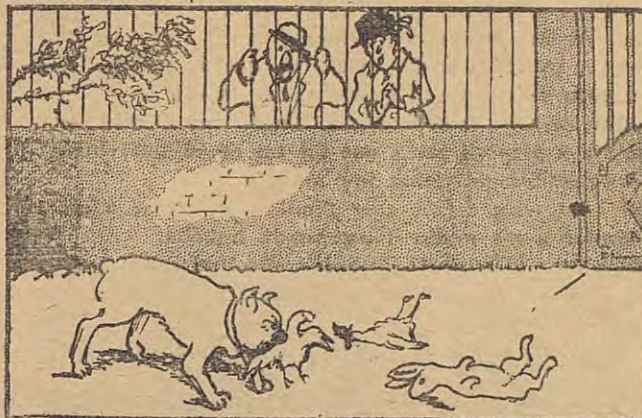
El senyor Ramon llegeix en el «Noti»: «Ayer penetraron ladrones en la casa-torre de don Fulano de Tal, llevándose los cacos...» «Ai, Ramon!—diu la senyora Pona.—cal que compres un gos. No fos cas que la nostra...»

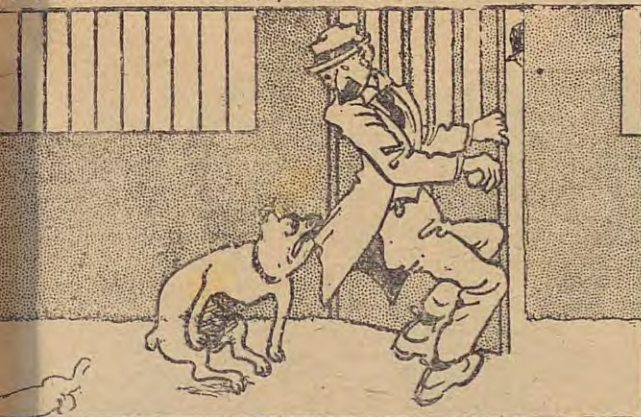
I el marit, comprenent que la seva muller té tota la raó, s'apressa a cercar la bèstia que necessita. El venedor n'hi ofereix una de ferotge: «Es un gos—assegura—de primera. No coneix més que el seu amo».

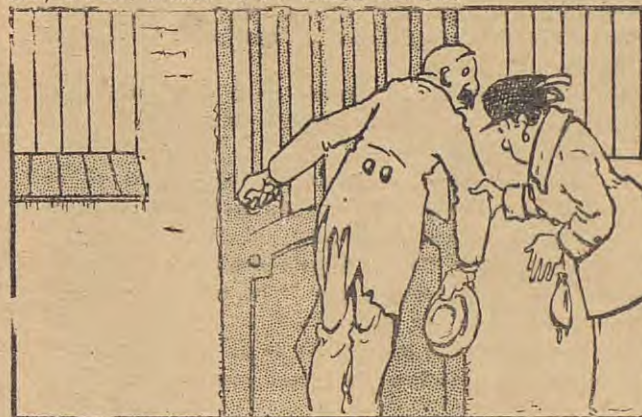
El matrimoni té de costar. «Passa tu, primerament—diu el senyor Ramon—i tanca la porta abans jo no el deslliuro. Recordat que el venedor m'ha dit allò, i com que tu encara no et coneix, podria fer-te mal».

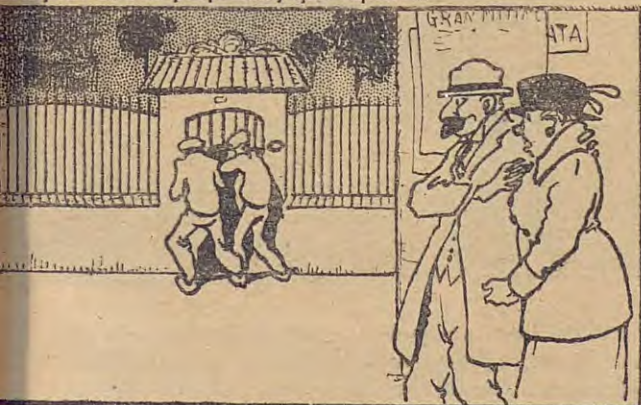
Mes tot just són a fora, que el gos comença a fer-ne de les seves. El matrimoni contempla dolorosament sorpresa les facècies de la bèstia. Veritablement, és una fera terrible; un xic massa fera i massa terrible.

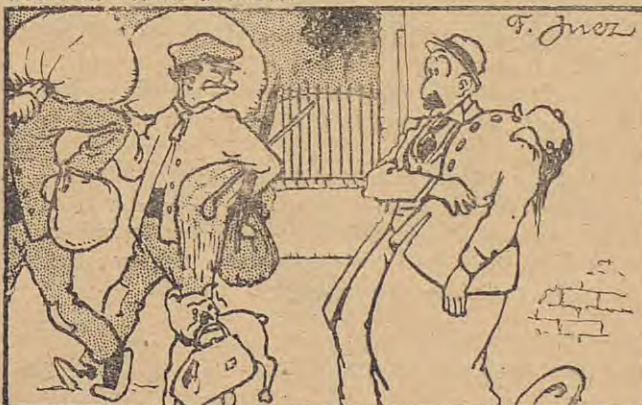
El senyor vol posar pau a tals estrepellaments i decideix entrar per tal de fer valer la seva autoritat. Dissortadament, el gos no s'entén de raons i fa una rebuda tan poc arinyosa al seu propietari, que aquest...

...es veu precisat a sortir a corre-cuita portant els senyals de l'escomesa del ca en els faldons de la seva levita. Muller i marit no saben què fer. Ni gosen anar-se'n ni tampoc s'atreveixen a entrar.

Quan ja és nit, veuen que s'acosten al reixat dos lladrenots. «Menys mal que ara el gos complirà la seva obligació!—diu el senyor Ramon a la senyora Pona.—Ja veureu quin «xasco» emporten aquests pillets!»

Però el «xasco» i demés conseqüències el reben ells, en veure'ls sortir carregats de farcells i acompanyats de la terrible fera. En passar, exclama un dels lladres: «Veureu si tenia raó? Ja li vaig dir que no coneixia més que el seu amo».

EN EL MISTERI DELS JONCARS

NARRACIÓ RECOLLIDA PER CLOVIS EIMERIC

(Continuació)

»Una batuda pel bosc no fou de cap utilitat. Aquella dona s'havia fos.

»Tenia jo feina que fer, la nit em queia damunt, i no tenia gaires ganes d'heure-me-les amb el lleopard, de manera que no vaig insistir molt en les recerques... Bahl—vaig dir-me.—Alguna parella mal avinguda. I per això vaig pensar en tu, «sahib» i en «mem sahib», que no sembleu que vos tingueu de separar ni en vida ni en mort.»

»Aquella narració m'impressionà. Cal dir que el meu estat d'ànim era a propòsit per a què tot cas on hi intervingués una dona semblés relacionat amb ma filla.

»Així i tot, vaig deixar anar l'indi, i en tornar a casa, m'vaig contar a ma muller l'insospitada troballa.

»I en contar la narració, també a ella l'interessà, i malpensada com a bona dona, i més encara com a índia, em va dir:

»—Per què no el feies parlar més, i que et donés senyes? Qui sap!...

»Ella tampoc podia arribar a creure en la perversió de la Victòria.

»A l'endemà vaig disfressar-me de mercader indi i vaig córrer tots els «serais», per si hi trobava al meu caçador.

»Al cap de tres dies de recerques em fou possible trobar-lo i portar-lo a casa, amb l'excusa de què probaria bons li-cors anglesos...»

»En aquells instants de la narració, quan més interès per a mi tenia, es despertà el meu company David.

»—I en James?—digué.

»Jo em vaig estremir i ja anava a respondre, no sé, alguna mentida, quan el coronel Richard treient-se un paper de la butxaca l'entregà a en David.

»Aquest llegí: «Amic David: Seguiu vosaltres endavant i no vos amoineu gaire per mi, que jo he trobat aquí feina llarga i agradable. Ja vos alcançaré.»

»—Vaja! Sempre serà el mateix! No es pot contar mai amb ell per cap empresa sèria... Es massa enamoradís. Anem, anem!

»Jo vaig respirar; en David, ni donava cap importància a la desaparició d'en James.

»Es feren els preparatius de marxa i partírem, al temps que en Bepin Dey, em deia confidencialment:

»—Demaneu que el «sahib»—i signava al coronel Richard—vos serveixi directament i vos serà més fàcil parlar-hi.

»En el meu cervell giravoltaven les més estranyes idees i ho hauria fet tot per a saber la fi d'aquella història, si és que tenia fi.

»Vaig dir-li a en David que jo utilitzaria al fals indi, per a què em contés llegendes de la seva terra, i com que jo en el viatge hi figurava només que per recollir impressions de la vida índia, en David ho trobà molt natural. Ell, en canvi, no deixava arbre del camí per examinar.

menyspreuada per això la presència del «sal», del «deodar» d'altres arbres característics de la Índia, freturós de assaj-nous aprofitaments de la riquesa fustera del país.

»El «tek», sobre tot, era el seu arbre favorit, i quan, unes hores més tard d'haver reprès la nostra caminada, trobarem nosaltres aquells arbres gegants—avui, dissortadament, i boscúries de la Índia cauen sota la destrial i la serra de anglesos o dels indígenes, més afanyosos de treure or de fusta, que de conservar la bellesa selvatgina d'aquelles arbres immenses i misterioses, gresolet on s'hi han fos les llegendes més populars del món, car a la Índia també hi ha la Cendrosa, i la Pell d'Ase, i altres contes, que fins ara s'han vrien cregut d'origen europeu...—llavors, dic, ens deturarem.

»En arribar a una bòria de llenyataires, En David va voler de totes passades tallar un «tek» més vermellós que els altres, i tot seguit uns quants indis, emprant una serra formidable, començaren a serrar el tronc fins a més de la meitat... Tasca feixuga per cert, i adormidora pels que l'contemplen, car el xic-xic de la fulla dentada al mossegant la fusta, té tota l'harmonia d'una cançó de breçoll!

»Jo, aprofitant que en David estava enfeinat, vaig intentar parlar amb el coronel Richard, però aquest parlava am-

EN QUE SEGUEIX LA HISTÒRIA DEL CORONEL RICHARD

»En David tenia un gran desig de trobar el «tek», que és una fusta espessa i forta, molt a propòsit per a la construcció de vaixells, i per tant, especialitat anglesa, però no

un indi de Benarès i semblava molt endinsat en la conversa.

»Així i tot, quan el coronel Richard va comprendre que jo el cercava, em féu un senyal per a què m'acostés a ell.

»—Veni, senyor, que pot ésser que vos interessi el que m'està contant en Guirata... Ell coneix pam a pam aquestes terres i sap coses dels arbres... Ara mateix m'anava a contar

a llegenda del «deodar»... Oh, és força curiosa!... Parla, parla, Guiarata:

»En Guiarata, un home vell, de cara arrugada i bigots aiguts, d'ulls de xinès, va semblar enorgullir-se de poder explicar-se davant d'un sahib... que sabia escoltar, car a la Índia, sovint s'inventen les llegendes per a fer un recapte de «propines». I els anglesos, que ja en saben la prima, fugen de les narracions.

»En els temps de Budha—va començar, tot besant tres vegades a terra a l'anomenar al seu déu, amb una fe que o sempre sabem mostrar els cristians—el bon déu va reunir un cop als seus sacerdots i els va contar que en la vellúria havia un pobre mendicant, tan pobret, tan pobret, que no tenia altres béns que sa muller i sa cabana. Ni sisquera ells li havia volgut donar la sort.

»Acompanyava només la seva pobresa un enjogaçat nakula un animaló que té pell i cua de gat, però que més s'assembla al furó per la seva testa i per les seves costums. Els seus ulls eren rosats, com el seu morret i podia gratar-se qualsevol part del cos amb qualsevol de les seves quatre potetes de tan flexible que era i fins tenia la virtut d'inflar la seva cua com un respall dels que s'usen per a netejar tubs de vidre. Cridava quan estava enfadat i el seu crit de guerra era el de «Rikk-tikk-tikki-tikki-tikk» (1).

»El nakula era més feliç que el seu amo, car en el seu teró hi veié nàixer un fillet de morret rosat com ell i que viat fou l'alegria de la casa.

»El dissortat pobre, que era un brama, i la seva muller enien molt bon cor, i a manca de fills, varen alletar amosivoltament al nakula xic, i l'alimentaven amb mantega, amb carn i amb totes les galindaines que li donaven al mendicant anant pel món...

»Més tard, la muller del mendicant tingué un fillet, i ella, en satisfeta, no es cansava de dir que el devia al seu amor el petit nakula, que havia commogut les bondats inesgotables del déu Budha.

»Un dia, el mendicant se n'anà a cercar menjar pel seu llet i li digué a la seva esposa:—Krisheta, ten compte, si arts, de no anar gaire lluny sense prendre al menut.

»Fora el marit, la Krisheta no va trobar per forat ni finestra el tió on havia de picar el gra d'arròs per a fer les opetes del seu petil, i li va dir a aquest:—Torno tot seguit; vaig a casa d'una veïna i tornaré d'un salt... No t'at moguis, ho sents?

»Mes, ah, les sentors de la mantega i de la llet feren entrar en la casa un serpent. El reptil, arrastrant-se, travessà la cabana i el fillet del bramà correu un gros perill de mort. Qui el podria protegir contra la gola oberta del serpent deturar la seva pèrdua?

»El nakula! El nakula, que ho va veure, féu tres salts, mossegà sis cops a la serp, i en va fer d'ella set bocins... penseu que només era el nakula xic!

»Oh, germanet meu!—va dir-li—jo t'he salvat la vida... ve contenta estarà la nostra maretal!

»Perquè el nakula també tenia per mare a la Krisheta, ve l'havia criat.

»El nakula, a fi de què es donguessen conta del perill ve el menut havia passat, es féu tres taques de sang al coll. Tot justament, ple ja el seu sarró, tornava el bramà, qui trobà a la seva muller pel camí. I li preguntà:

»—De manera que no eres a casa?

»Penseu ara quan, en arribar a la cabana, veiren al nakula, amb la gola ensangonentada!

»—Ah, monstre, que ens haurà degollat el nostre fillet!

»I sense reflexionar, cedint a la seva còlera, al seu re-

voltat enuig, agafà al seu benefactor, i el matà sense compassió.

»Entrà tot seguit a la cabana i... quina sorpresa més dolça! El petit jogava, amb els ditets a la boca; i prop de la finestra, jeien els set bocins de serpent... Llavors, quina amargor! El bramà sofri tot el que pot sofrir un home repenedit, dient:

»—Tu, fill meu, deus la vida al petit nakula, i jo l'he mort!

»Mes, sa dolor fou tan sincera, que se li va nuar el cor i allí caigué per a sempre. Sort que llavors, de dalt del cel, va davallar un deva (1) que pronuncià el gatha (2) següent:

»L'home que no reflexiona és castigat... No corris massa mai en els teus judicis, car podrien anomenar-te assassí de nakules...

»I per un voler de Budha, on havia caigut mort el nakula hi nasquè un arbre gegant, ple d'espines, com el cedre, en record de les dolors de la víctima i l'assassí: era el deodar!

»Vos hauré de dir que la dolça rondalla índia que també he sentit contar als xinesos—va commoure'm profundament, fins a fer-me oblidar del coronel Richard?

»Mentrestant, en David ja s'havia armat un cavallet on hi serraven el «tek» en planxes, a fi de fer-lo més fàcilment transportable damunt dels camells de què disposàvem.

»Fou el coronel Richard, el que mostrà llavors desigs de parlar-me i els dos entràrem en una cabana on uns indis ens havien preparat un tè saborosíssim i unes copes de conyac.

»—Aquí podem parlar tranquilament... Vos he fet oir la llegenda del deodar perquè he cregut que vos interessaria.

»En efecte,—li vaig respondre,—és veritablement encisadora... Ara estic per vós, car també les vostres dolors m'interessaven formidablement.

(Continuarà.)

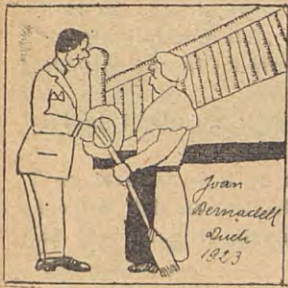
(1) Aquesta descripció del «Nakula» la fa també En Rardjar Kipling el seu «Llibre de la Jungla».

(1) Divinitat índia.

(2) Consell, adagi o refrà.

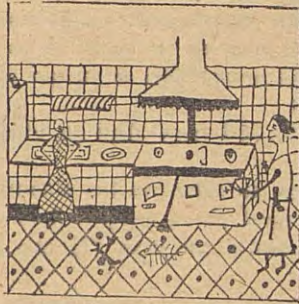
GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 494. — JOAN BERNADELL.

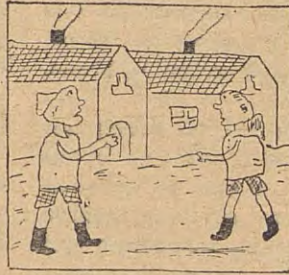
—Viu aquí el doctor Matapera?
—Sí, senyor, que hi viu; però és mort.

Núm. 495. — CARLES SEGURA.

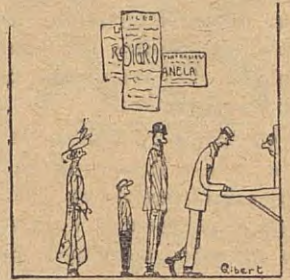
—Carme, que renta els plats?
—No, senyora: les plates.

Núm. 496. — JOSEP LLONCH

—Peret: Em vols deixar un ral?
—I el que et vaig deixar l'altre dia?
—Precisament te'l demanava, per a tornar-te el que et dec i així estar en paus.

m. 497. — FRANCESC GIBERT.

AL LICEU

—Quines entrades queden?
—Només n'hi han pel quint pls.
—Que hi ha ascensor?

Núm. 498. — JOSEP M. VILLALON.

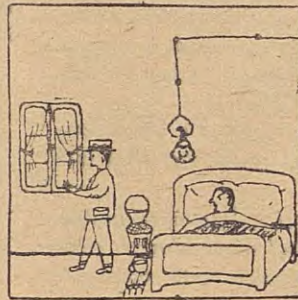
—Pepet, quants anys tens?
—Els mateixos que la meva mare.
—Com s'entén això?
—Home, senzillament: el mateix dia que vaig tenir a la meva mare, ella em va tenir a mi.

Núm. 499. — JOSEP VALL.

—L'adroguer m'ha dit que ara s'acaba la yaga.
—Doncs el diari diu que s'acaba... de començar.

Núm. 500. — ANTONIA FONTANET.

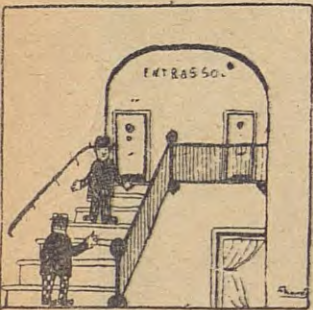
—Fa sol, Redo?
—Sí, Mija

Núm. 501. — MANUEL COROMINA

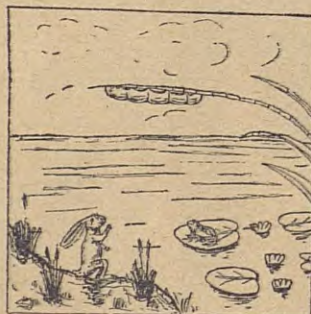
—L'altre dia en el camp d'esport, amb un bot vaig anar a vint passes de la ratlla.
—U! Això no és res! Avui el papà i jo, hem anat amb un bot, de la Porta de la Pau a l'Astillero.

Núm. 502. — JOAN SAGUES.

—Noi, espera'm aquí, que aquí diu entra sol.

Núm. 503 JOSEP HURTUNA.

Guaixa, granota, quin Zeppelin!!!

Núm. 504. — BARTOMEU SERRA.

—A! Ara no tinc pantalons per tu!
—Això ral. Posi'm els del papà.

Núm. 505. — S. VALLVERDU S.

—Aí carat! Quin fum que treu; deu cremar llenya verda

Núm. 506. — JOAN BERNADELL.

UN BON DETECTIU
—A mi sí que ningú no em podrà negar que sóc un «detectiu de molt nas».

Núm. 507.—RAMÓN VERGES.

—Coneixes aquell senyor?
—No; i tu?
—Jo tampoc

Núm. 508. — ANTONI CUADROS.

—Em varen dir que vostè era te fa «Protectora d'animals i plantes» i venia per vendre si em faria el favor de socorre'm.

Lau o les aventures d'un aprenent de pilot

Aquest és el títol de la nevel·leta que En Carles Soldevila està escrivint per als llegidors del VIROLET.

LA BOTA DE SALVAMENT

D'un anglès vol escapar-se

Un obrè amb molta sang freda

I en Pep Sirera ha quedat

FRASE FETA

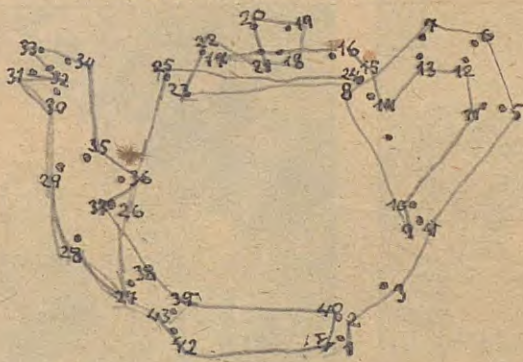
Queluz

JEROGLIFIC

en que Kanta
 i el Klla

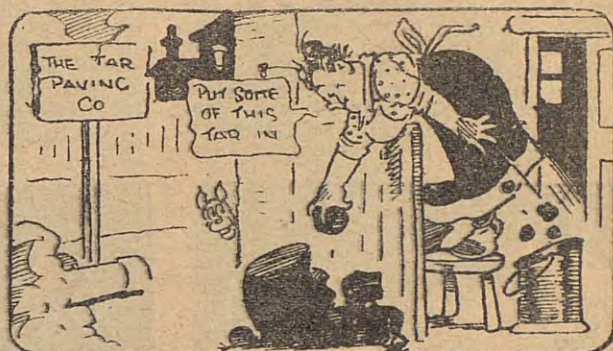
ENTRETENIMENT

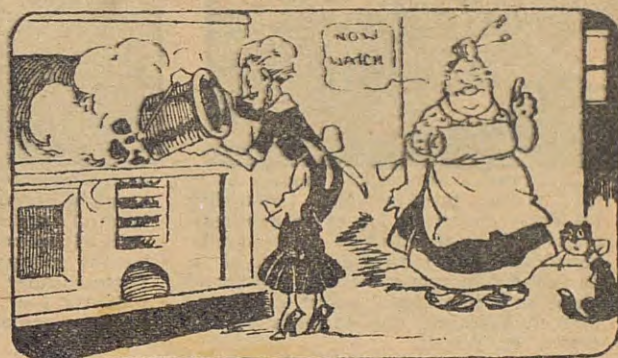
Unir els punts per ordre de numeració sempre en línia recta, encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

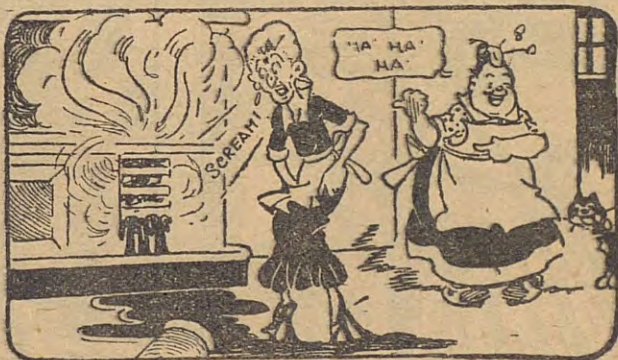
RODOLINS INCOMPLETS: 1.—Don Pep a les «Galeries» cha comprat un Llaveries. 2.—Enllat a un tamboret el'ha clavàt a la paret. I el clau no és de bona mena el li ha caigut a l'esquena». FRASE FETA: «Estirar més la mànega que el braç». JEROGLIFIC: «Un sac de paraules a tots és pesat». ENTRETENIMENT: «Un gerro de lavabo».

Com que la vol enredà en lloc de carbó d'alzina agafa un xic de quitrà.

Ella, creient que és carbó, el posa ben decidida tot a dintre del foc.

Amb l'escalfor se li ha fosc i la dona es desespera, mentres riu a son darrera la cuinera i el seu gos.

A aital nova exigència, el rei càigué a terra i li féu mil amenaces, però ella, tan fresca, com qui sent ploure; ço que el rei veié que no havia més remei que fer ell una altra fornada si volia casar-se amb ella. I es digué: «Si a en Ferrandí per a entrar al forn li ha tostat la pell del seu cavall

jo me'n posaré set, demés, d'escorxar-les ben groixudes, i no hauré de témer que la calor em toqui. I heu's aquí que manà escorxar set cavalls, recomanant que deixessin les pells amb gruix, i es guarní de les set pells i apal a dintre el forn s'ha dit!

Mes al rei el seguia la dissort, perquè les pells, plenes que eren de set, se li encengueren, escampant-se arreu del palau no poca olor de rost. Què!... que pocs moments després sols restava del rei com un cul d'el palma! I no en volgueu més, llavor de plors i desmais, de la Princesa exigent!

no semblava sinó que l'hagués estimat al rei, tota la vidal i féu fer un enterrament de les seves cendres, en acabar-se el caliu, al qual hi féu concórrer mils i mils de pobles, i li féu construir una tomba la més preciosa que hom hagi pogut admirar. Mes en Ferrandí, que no tenia pèl de tonto, es digué:

Ah!, Princeseta!; això ho fas perquè saps que ja no és possible que el vinga a obtenir la teva mà! Ara és la meua, doncs! I corregué a demanar-la qual, pretenciosa i exigent com era, no tingué més remei que maridar amb el pobre Ferrandí, si és que es volgué maridar. I així pagà el seu orgull havent menyspreat tots els prínceps, senyors i reis haguts en la terra. Sotament per a ella, però, trobà, maridant-se amb en Ferrandí, el caràcter, valentia i el coratge; condicions molt rares que han quedat per sempre trobat maridant-se amb aquell rei d'esperit feble i talent mesquí.

I es casaren i feren unes noces jamai vistes, puix de tants convidats que hi assistiren no arribà pas per a tots la fornada de pa de xexa que el rei difunt manà pastar.

Ah!, com que el reialme estava sense rei es proclamà en Ferrandí, qui ocupà el tron, que vingué a meravella per a la Princesa pretenciosa que.

...de molt fi no hagué d'anar a fer plats! I visqueren com Josep Maria i encara són vius si no són morts. I al Cel ens véiem tots plorats. Amén...